

Xuân đời – Xuân đạo

Các bạn thân mến,

Sống ở trời Âu lạnh giá này, nếu không có liên lạc với gia đình, bè bạn đồng hương, chắc tôi cũng sẽ không biết khi nào Tết âm lịch đến. Chồi xanh trong vườn chưa biểu hiện, những hạt sương đêm lóng lánh như đá kim cương làm lòng cũng se lạnh, quên mất đi mùa Xuân Quý Mão đang về trên đất mẹ.

Thật vậy, mùa Xuân đang từng bước theo luật tuần hoàn của Trời Đất trở về trên quê hương...và là hồi chuông báo hiệu một năm cũ sẽ chấm dứt để mọi người không nhiều thì ít chuẩn bị thân tâm cho đúng với câu „Tống Cựu nghinh Tân“.

Một năm trôi qua thật nhanh, mới thế mà nay đã là những ngày cuối cùng của năm. Ngoảnh đi ngoảnh lại, ấy vậy một cái chớp mắt đã gần hết 365 ngày, hết một năm với đủ đầy những dư vị và sắc màu của cuộc sống. Lại một năm qua đi, lại một chút luyến tiếc, lại một chút nhớ thương. Chợt nghĩ thế giới năm qua thay đổi đến mức tất cả mọi người đều phải trầm ngâm. Cùng với những phút trầm ngâm của nhân loại, tôi cũng phải ít nhiều trầm ngâm, nếu không thì rất khó để trở nên chín chắn, thậm chí khó trở thành người sống chậm lại, đối mặt với tính chất rắc rối của đời sống hay thao thức suy tư về ý nghĩa cuộc đời.

Những ngày cuối năm nhìn lại và bước đi. Thêm một năm mà những niềm vui chưa kịp ghé ngang lâu hơn mà nỗi lo buồn liên miên lại kéo tới dâng đầy cõi lòng với đầy ắp suy tư, đôi khi dịu dàng sóng êm mà cũng có lúc nổi lên dữ dội, gầm vang trong đêm. Trong những hồi hải lo toan của cuộc sống đời thường, tự dừng lại nhớ gia đình nhiều hơn. Là nỗi lòng đồng điệu của những người con xa quê lâu ngày, nỗi khát khao Tết tới gần để có thể trở về bên gia đình thân thương, về “gia đình vẫn là trên hết.” Là thèm đâu đây hương vị của Tết, của bồi hồi mong đợi, của nhớ nhung. Là bài hát vui sum họp khiến ta rơi nước mắt. Là ước muốn

quay trở về thời thơ bé vô lo, thu mình trong vòng tay chở che của ba mẹ, không cần biết ngoài kia cuộc sống toan tính, vất vả biết nhường nào.

Người ta hình dung ra sự có mặt của mình ở trên đời do soi gương. Với nhiều người, những giây phút chìm trong thình lặng cuối ngày là những tấm gương mà con người soi vào đấy để thấy rõ bản thân mình. Một khoảng lặng để ngắm nhìn lại mình, ngắm nhìn mỗi người mình thương yêu để biết cho đi nhiều hơn.

Rồi chợt nhận ra, đời người như một dòng sông, thấy là thẳng nhưng không phải thẳng; thấy là uốn khúc nhưng không phải cong; thấy là ngược dòng nhưng luôn xuôi chảy...

Thông thường, khi phong cảnh bên ngoài vui thì lòng dạ mọi người cũng vui lây, cũng háo hức, sửa soạn đón chờ với những tục lệ, nghi lễ sẵn định kèm theo những tất bật, bận rộn không tránh khỏi, nào là: „Dọn kho ăn Tết, Về thu xếp lại, Suy tư về những năm tháng qua, rồi lên kế hoạch cho những ngày tháng mới...v.v...“

Nhưng đâu đây, ta cũng thấy được, có những người vì tâm hồn đang sầu não, nên mùa Xuân vui tươi cũng sẽ là mùa tàn úa của mùa Thu, nhìn đâu cũng chỉ một màu ảm đạm. Hoặc ta cũng thấy có những người mãi mê chạy theo danh lợi, được mất...không có thì giờ vui với Xuân; cái Tâm tính toán làm mắt họ bị che chắn hay mờ đi trước trước những chồi non, lộc mới, không tận hưởng thực sự được nguồn Xuân đang có mặt. Đối với người hay bất mãn, bực tức, so đo thì dù gió Xuân mát dịu đến đâu họ cũng sẽ không thưởng thức được, vì trong lòng, trong tim họ lúc nào cũng là cảnh hừng hực nóng bức của mùa Hạ. Đó là tâm trạng vui buồn, lên xuống của người đời, nhất là trong hoàn cảnh khó khăn hiện nay trước mùa Xuân của Đất Trời Vạn Vật.

Riêng với chúng ta thì sao? Lâu nay, không nhiều thì ít, chúng ta đến với Phật Pháp, làm con của Bụt, từng bước theo chân Cha lành để không rong ruổi, lang thang nữa, để tìm lại mình, làm chủ được tâm mình, hạn chế những tác động của ngoại cảnh. Nói cách khác, dù cảnh vật bên ngoài không là mùa Xuân, mà đang là mùa Đông buốt giá như bên này, hay đâu đó là mùa Hạ nóng bức, hoặc Thu ảm đạm, tàn phai...ta vẫn có cho riêng mình mùa Xuân miên viễn của Bụt.

Thật vậy, nếu mùa Xuân đất trời vô thường bên ngoài được hỗ trợ bởi mùa Xuân của Bụt thì dù ngoài kia có lạnh giá cỡ nào, ta vẫn cảm thấy luôn ấm áp. Thể nghiệm này là khi ta thực tập theo lời dạy của Bụt rằng, khi phiền não lắng yên, dù hoàn cảnh bên ngoài có khắc nghiệt đến đâu, ta vẫn có được niềm hỷ lạc. Xuân trong Tâm phát xuất từ Tâm thanh tịnh, trí sáng suốt giúp ta có mối giao hòa, tương thông với cảnh sống thiên nhiên bên ngoài một cách tự tại... Chính

sự gắn bó vô hình này sẽ cho ta một sức mạnh vô biên, khiến cho từng bước chân trên đất lạnh nơi này mà vẫn thấy an yên như đang dạo chơi trong rừng hoa mai, hoa đào rực rỡ.

Thiền ý, không phải nhất thiết chúng ta phải vô chùa, thiền viện, xách bồ đoàn, gối để Thiền, mà ta có thể thiền ở mọi nơi, mọi cảnh, thậm chí trong mọi sinh hoạt hằng ngày. Vấn đề là ta có muốn hay không? có mong ước tập cho mình thói quen tốt để nhìn đâu, sống ra sao cũng luôn là **sống Thiền**, thí dụ khi ngồi đợi được khám bệnh trong phòng mạch, xếp hàng trả tiền trong chợ, ngắm cảnh thiên nhiên, nhìn mây bay trên trời, ngồi trên xe Bus....mỗi ngày biết bao nhiêu là sinh hoạt, toàn bộ đều là Thiền cả và quan trọng là có được Tâm Thiền chứ không đòi hỏi phải tư thế nào hay có đối tượng nào, lắng nghe thấy cái Tâm ta có thật sự rỗng lặng, an tịnh hay không? hay cái Tâm luôn chạy theo đòi hỏi nhất thời, tạm bợ bên ngoài?

Đức Đạt-lai Lạt-ma từng nhắn nhủ: *“Những vấn đề của chúng ta, dù đến từ bên ngoài, như chiến tranh, như bạo lực, như tội ác, hay đến từ bên trong dưới hình thức khổ đau về tâm lý hay tình cảm, đều sẽ không tìm ra giải pháp chừng nào chúng ta còn không hiểu chiều sâu nội tâm của ta”*.

Mùa Xuân thiên nhiên rồi cũng ra đi, muôn vật không thể nào giữ mãi sức sống tươi trẻ. Mùa Xuân thế nhân cũng vậy, ta bên ngoài luôn chịu sự chi phối nặng nề của ngoại cảnh, bên trong thì luôn bị sự bức bách đòi hỏi của tham vọng, ái dục, mê mờ, chấp trước (Tham Sân Si)...cho nên người đời hết vui thì đến buồn, tâm trí dao động liên tục, Thấy Biết không đúng nên phiền não, khổ đau cứ có mặt triền miên.

Chìa khóa của hạnh phúc không nằm ở đâu khác hơn là trong chính tâm hồn mình. Mà muốn mở được cánh cửa tâm hồn thì phải quán chiếu bên trong bằng tịnh tâm. Niềm vui hay hạnh phúc theo Phật giáo đến từ Bát Chánh Đạo, con đường giúp ta vượt qua tam độc Tham, Sân, Si. Mùa Xuân bên ngoài sẽ đi qua nhưng mùa Xuân trong tâm hồn ta còn mãi. Nói như Xuân Diệu trong cảm thức về mùa Xuân, khi con người thấy cuộc đời đáng yêu và khi con người biết yêu cuộc đời thì tình yêu bao giờ cũng song hành với mùa Xuân. Nó tồn tại như một thực thể của tâm hồn, tinh tế mà tha thiết.

Bình minh quá, mỗi khi tình lại hứa,

Xuân ơi xuân vĩnh viễn giữa lòng ta.

(Xuân Diệu - Xuân không mùa)

Và cánh cửa vào Đạo đưa ta trở về với tâm thái mùa Xuân trong chân lý cõi bình an.

"Sớm nay khoác áo màu vô định

Ra gặp mùa xuân đến giữa đàng

Lá biếc đưa thoi xuyên vĩnh viễn

Gió là sợi thắm của thời gian".

(Huy Cận)

Hạnh phúc thực sự bắt nguồn từ sự tịnh hóa nội tâm, vượt lên trên thế giới cảm xúc, không phóng theo những khát vọng bên ngoài. Lúc bấy giờ ta đi vào cuộc đời, đối diện bao nhiêu thiên ma bách chiết của cuộc tồn sinh mà không để phiền muộn vướng bận tâm hồn.

Hiểu được như vậy rồi, ta mới biết, chỉ có Mùa Xuân của Bụt mới miên viễn, là suối nguồn an lạc bất tận ngay trong cuộc sống Ta Bà này.

Nguyện mong các bạn cảm nhận được mùa Xuân nở hoa trên từng bước chân đi, trong từng hơi thở còn đó, phát huy được Tâm định tĩnh, góp sức cùng các thiện tri thức xây dựng cảnh giới an vui, hữu ích cho mọi người. Một mùa Xuân hiện thể trong chánh niệm, khi phiền não đã bị diệt và con người đã tìm ra chân lý cuộc sống và hạnh phúc thường tại trong lòng mình và trên mặt đất này. Các bạn có ước mơ cảm nhận được mùa xuân trọn vẹn không? Mong lắm thay.

Hiên trúc, trước thềm Xuân Quý Mão 2023

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8300 TÁC PHẨM